

Predica de la Krefeld

Sâmbătă, 03 ianuarie 2015, ora 19³⁰

Ewald Frank

Cuvântul de introducere din 1 Cronici 16:8-12; 23-25:
„Lăudați pe Domnul, chemați Numele Lui: faceți cunoscute printre popoare faptele Lui înalte! Cântați, cântați în cinstea Lui! Vorbiți despre toate minunile Lui! Făliți-vă cu Numele Lui cel sfânt! Să se bucure inima celor ce caută pe Domnul! Căutați pe Domnul și sprijinul Lui, căutați necurmat Fața Lui! Aduceți-vă aminte de minunile pe care le-a făcut, de minunile Lui și de judecățile rostite de gura Lui;...Cântați Domnului, toți locuitorii pământului! Vestiți din zi în zi mântuirea Lui, povestiți printre neamuri slava Lui, printre toate popoarele minunile Lui! Căci Domnul este mare și foarte vrednic de laudă, El este de temut, mai presus de toți dumnezeii”.

Vă spun bun venit tuturor în scumpul Nume al Domnului nostru! Simțiți-vă acasă! Aceasta să fie o zi care va intra în istoria de mântuire a lui Dumnezeu și în istoria legăturii noastre cu Dumnezeu. Aceasta să fie o zi pe care Domnul a făcut-o pentru noi. Domnul a făcut această zi pentru noi.

Mulțumiri lui Dumnezeu pentru toți frații cu care suntem uniți în Domnul. Cu toții suntem mulțumitori din adâncul inimii noastre fiindcă noi am recunoscut vremea și ceasul în care trăim. Noi nu ne înălțăm deasupra altora, dar putem spune că și în zilele Reformei au existat oameni care au recunoscut vremea lui Dumnezeu, au recunoscut că Dumnezeu era la lucru în acel timp. Nu a fost doar un Martin Luther, un Zwingli sau un Calvin, ci au fost și alți oameni credincioși care au crezut mesajul adus de acești oameni ai lui Dumnezeu și toți aceștia au avut parte de lucrarea lui Dumnezeu din timpul lor. A fost un John Smith pentru bapțiști, un Menno Simons

pentru menoniți, un William Booth pentru armata salvării. În decursul secolelor trecute au existat mulți bărbați ai lui Dumnezeu. A existat un Charles Price, Smith Wigglesworth și mulți alți bărbați ai lui Dumnezeu pe care El a putut să-i folosească în timpul lor; aceștia au lăsat urme ale binecuvântărilor în poporul lui Dumnezeu.

În timpul nostru Dumnezeu a împlinit o făgăduință deosebită pe care o putem întâlni deja în Vechiul Testament și care s-a împlinit în Noul Testament. Într-adevăr, un proroc ca Ilie a venit ca să întoarcă inima copiilor lui Dumnezeu la credința părinților lor. Noi toți am fost întorși și readuși la fundamentul original care a fost pus în trecut.

Noi trebuie să spunem și acest lucru: doar dacă are loc o adevărată chemare, poate fi și o așa de mare răspundere înaintea lui Dumnezeu, pe care nimeni nu și-o poate închipui. În această legătură este ceea ce a scris Pavel în 1 Timotei 1 vers. 1 și 12. Fiți foarte atenți! 1 Tim. 1:1: *„Pavel, apostol al lui Isus Hristos, prin porunca lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, și a Domnului Isus Hristos, Nădejdea noastră”*. El a primit o însărcinare dumnezeiască nu doar pentru o biserică locală în care slujbele au fost așezate de către Dumnezeu, ci Pavel a primit o însărcinare care era în legătură cu istoria mântuirii lui Dumnezeu. În versetul 12 este pecetluit ceea ce a fost spus în primul verset: *„Mulțumesc lui Hristos Isus, Domnul nostru, care m-a întărit, că m-a socotit vrednic de încredere și m-a pus în slujba Lui”*. „...m-a socotit vrednic de încredere și m-a pus în slujba Lui”. Slujbele sunt date de Dumnezeu. Dumnezeu a așezat în Biserică apostoli, proroci, păstori, învățători și evangheliști. Dar dacă este vorba despre istoria de mântuire a lui Dumnezeu, avem a face cu o trimitere directă, cum este cazul cu Ioan Botezătorul, care a fost un bărbat trimis de Dumnezeu și prin slujba căruia s-a împlinit ceea ce este scris în Isaia 40:3 și în Maleahi 3:1a. De aceea și este scris: *„A venit un om trimis de Dumnezeu cu mesajul lui Dumnezeu adresat poporului lui Dumnezeu ca să pregătească calea Domnului*.

Aceasta nu este slujba mea, ci El *m-a socotit credincios și m-a pus în slujba Lui*. Este vorba de o hotărâre dumnezeiască. Noi toți am înțeles și știm că în anul 1933 fratele Branham a avut șapte vedenii. Una din vedenii a fost că în viitor va exista o mașină automată care va

circula fără volan și fără șofer. Dacă dai o căutare pe Google vezi că această mașină există și deja în acest an va circula pe străzile Californiei. De ce reamintesc acest lucru? Fiindcă fratele Branham a fost un bărbat trimis de Dumnezeu. De asemenea noi vom spune că atunci când i-a fost dată această chemare în 7 mai 1946 atunci i-a și fost spus: „Așa cum lui Moise i-au fost date două semne tot astfel și ție îți vor fi date două semne”. Cu mâna lui stângă trebuia să țină mâna dreaptă a pacientului, iar pe dosul palmei lui pacientul să poată vedea boala lui. Dacă pacientul avea vreo tumoare atunci el s-o poată vedea pe mâna fratelui Branham. Îngerul Domnului i-a spus fratelui Branham ca el să-i spună pacientului ca să nu închidă ochii, căci în acel moment când Dumnezeu ascultă rugăciunea și dă vindecarea, pacientul să vadă cum dispare acea tumoare sau cancer. Oamenii au văzut și au trăit aceste vindecări de mii de ori. Domnul Gordon Lindsay și soția lui au fost martori. Eu am vorbit cu ei personal. În perioada anilor 1947-1949, în special în adunări, ei au trăit acest dar de vindecare divin, devenind martori oculari.

Dar acum vine lucrul principal: atenția noastră trebuia să fie îndreptată înspre lucrurile pe care Dumnezeu a vrut să ni le spună în acest timp. Voi cunoașteți cele trei versete biblice pe care noi le-am reamintit deja: Evrei 9:28: „...celor ce-L așteaptă”; 2 Tim. 4:8: „...tuturor celor ce vor fi iubit revenirea Lui”; Matei 25:10: „toți aceia care erau gata, au intrat în odaia de nuntă și s-a încuiat ușa”.

De ce ne adunăm noi în acest loc? De ce venim de aproape și de departe? De ce venim de la distanțe de peste o mie, o mie trei sute de kilometri? Doar ca să luăm parte la o adunare? Sau ca să avem o trăire nouă cu Dumnezeu, astfel ca să avem o oră de pregătire în care Dumnezeu să-Și poată atinge ținta Lui cu noi toți?

Am pe inima mea să spun că fratele nostru a fost călăuzit de Duhul Sfânt ca să citească Cuvântul din 1 Cronici 16. Cine citește cap. 15 și mai departe cap. 16 își va da seama că aici este vorba despre chivotul în care era pus Cuvântul lui Dumnezeu; toată Legea Lui, tot ceea ce a vrut Dumnezeu să spună poporului, a fost pus în acest chivot. Fie că o puteți crede sau nu, astăzi eu am adus fotografia cu chivotul. Fratele nostru nu a știut că eu vreau să vorbesc despre

această temă, despre acest cuvânt. Și știți ce s-a întâmplat? Aici voi îi vedeți pe cei doi heruvimi deasupra chivotului. Glasul lui Dumnezeu a ieșit chiar dintre cei doi heruvimi. Voi citi acest verset biblic. Noi știm că Dumnezeu are un plan de mântuire. Dar Dumnezeu nu vorbește în curtea de afară, ci în Locul preasfânt. Acolo era sfeșnicul, erau pâinile pentru punerea înaintea, dar și chivotul cu capacul ispășirii (scaunul harului în limba engleză) pe care era adus sângele și de sub aripile acestor doi heruvimi ieșea glasul lui Dumnezeu. Puteți citi două, trei versete din 1 Cronici 15; citim 1 Cro. 15:15: *„Fiii leviților au dus chivotul lui Dumnezeu pe umeri cu niște drugi, cum poruncise Moise, după cuvântul Domnului”*. De ambele părți ale chivotului sunt puși drugii, deasupra este capacul ispășirii care era uns cu sânge, iar în chivot era Cuvântul lui Dumnezeu. A avut loc încheierea unui Legământ. Dumnezeu S-a împăcat cu omenirea. În Vechiul Testament acestea au fost niște preumbriri, au fost niște făgăduințe. Dar în Noul Testament totul a devenit o realitate dumnezeiască. Capacul chivotului era stropit cu sânge; și de aceea noi am primit harul lui Dumnezeu. Puteți citi în Galateni și în special în Evrei 9 cum Pavel a prezentat totul din Vechiul Testament, începând cu Locul preasfânt și a vorbit și despre perdeaua dintre Locul sfânt și Locul preasfânt.

Doresc să mai citesc două versete din 1 Cronici 15, vers. 25 și 28: *„David, bătrânii lui Israel și căpeteniile miilor au pornit astfel să suie chivotul legământului Domnului de la casa lui Obed-Edom, în mijlocul bucuriei”* – să ducă chivotul la locul lui original. *Tot Israelul a suie chivotul legământului Domnului cu strigăte de bucurie, cu sunete de goarne, de trâmbițe și de chimvale, și făcând să răsună lăutele și arfele*”. Apoi urmează cap. 16.

Frați și surori, pentru noi toți astăzi este o zi deosebită. Eu privesc în urmă la lucrurile care s-au întâmplat în decursul celor 49 de ani care au trecut. În 24 decembrie 2014 s-au împlinit 49 de ani de când Domnul l-a luat Acasă pe fratele Branham. Voi știți cât de greu îmi este mie pentru că știu că nu toți sunt de acord când reamintești niște trăiri. Nu știu dacă pentru voi aceste trăiri au o importanță deosebită. Dar trăirile pe care noi le avem cu Dumnezeu au importanță, în primul rând, pentru noi care le-am avut. Atunci când

Pavel a relatat despre trăirea lui de pe drumul Damascului el a fost cel chemat, lui i-a vorbit acea voce, pentru el acea trăire a avut o importanță foarte mare. Nu știu ce importanță a avut pentru toți ceilalți.

Cu adevărat, în data de 24 decembrie 1965 l-am văzut pe fratele Branham îmbrăcat într-un costum, cum a fost luat în slavă pe un nor. Atunci eu i-am spus fratelui Branham în acea viziune: „Tu nu ești Fiul omului. De ce te văd pe acest nor?” Atunci eu n-am știut că exact acela a fost momentul când el a fost luat Acasă la Domnul.

Frați și surori, au trecut 49 de ani și noi am avut privilegiul să ducem Cuvântul Domnului în toată lumea. Noi nu ne-am referit doar la faptul că mesajul va premerge cea de-a doua venire a lui Hristos, ci într-adevăr noi am bazat totul într-un mod biblic. Noi n-am alergat după niște basme meșteșugit alcătuite, n-am alergat după niște răstălmăcirii omenești făcute după placul cuiva, ci noi am vestit Cuvântul adevărat al lui Dumnezeu. Dacă I-ar plăcea lui Dumnezeu – nimeni dintre noi nu știe, dar noi cu toții așteptăm ceva – al cincizecilea an ar putea fi un an de bucurie (jubiliar). Dar Dumnezeu este Cel ce hotărăște timpul. Noi nu facem niciun fel de calcule. Totuși doresc să citesc ce s-a întâmplat în al cincizecilea an.

Levitic 25:9-11: *„În a zecea zi a lunii a șaptea, să pui să sune cu trâmbița răsunătoare; în ziua Ispășirii, să sunați cu trâmbița în toată țara voastră. Și să sfințiți astfel anul al cincizecilea, să vestiți slobozenia în țară pentru toți locuitorii ei: acesta să fie pentru voi anul de veselie; fiecare din voi să se întoarcă la moșia lui și fiecare din voi să se întoarcă în familia lui. Anul al cincizecilea să fie pentru voi anul de veselie...”*. Cine dorește să citească mai departe, va vedea că în acel an de veselie nu s-a mai semănat, ci atunci doar s-a recoltat. Și vers. 13: *„În anul acesta de veselie, fiecare din voi să se întoarcă la moșia lui”*. Ceea ce ne-a fost dat la început de către Dumnezeu, trebuie și ne va fi dat înapoi. Noi știm că înaintea revenirii Domnului trebuie să se împlinească și se va împlini, căci acesta este gândul principal: că Dumnezeu va readuce totul în starea originală.

Cum am spus deja, darul deosebit a fost doar o confirmare din partea lui Dumnezeu pentru mesajul care a fost adus; dar atenția

noastră trebuia să fie îndreptată asupra mesajului pe care Domnul ni l-a trimis. Deseori am spus-o, prin această vesteire noi trebuie să reușim să-i aducem pe oameni în legătură cu Dumnezeu.

Ieri am discutat cu câțiva frați. Unul din frații Henrich a afirmat un lucru minunat: „Niciunul din cei care au scris cărți nu este prezent când este citită cartea lui. Dacă citim despre Goethe, el nu este aici; dacă citim despre Schiller, el nu este aici; dacă citim despre Shakespeare, el nu este aici. Dar cine citește Cuvântul lui Dumnezeu are siguranța că Domnul este prezent, că El este în Cuvântul Său și ne vorbește; aceasta este deosebirea mare, ca de la cer la pământ”. Noi suntem recunoscători pentru că Domnul a făcut viu Cuvântul Lui. Acesta nu este o slovă moartă despre care să discutăm, ci este un Cuvânt viu, un Cuvânt descoperit, un Cuvânt sfânt. Domnul să folosească acest an ca noi să ajungem mai aproape de El și prin Cuvântul lui care ne este vestit să se împlinească tot ceea ce a făgăduit Dumnezeu în Cuvântul Său, prin lucrarea și călăuzirea Duhului Sfânt.

În anul 1776 Abraham Lincoln a văzut ceva foarte trist; el a văzut cum un bărbat din Africa a fost vândut ca sclav. Bărbatul a fost despărțit de familia lui de la care a trebuit să-și ia rămas bun și a fost vândut unui om. Atunci Abraham Lincoln a spus: „Aceasta trebuie să înceteze! Albi sau negri, indiferent ce culoare a pielii au acești oameni, începând de acum eu vestesc libertatea”. El a luat acest text minunat din Levitic 25:9-10 și a poruncit să sune clopotul libertății pentru toți locuitorii țării.

Dacă ne întoarcem la Luca 4 vedem că Domnul nostru a vestit eliberarea și anul de îndurare al Domnului. Acesta este un mesaj minunat care nu a fost adus doar în cuvinte, ci s-a întâmplat cu adevărat. Putem citi din Luca 4 de la vers. 17 la 19: *„Și I s-a dat cartea prorocului Isaia. Când a deschis-o, a dat peste locul unde era scris: «Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați și să vestesc anul de îndurare al Domnului»”*.

Domnul să ne-o dăruiască nouă tuturor, ca acest an să fie pentru noi un an de îndurare deosebit al Domnului! Vă spun ce este necesar pentru acest scop. Aceasta o găsim în Luca 4:21-22: „*Atunci a început să le spună: «Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură pe care le-ați auzit»...*”. Acesta este lucrul minunat. În Isaia era scris, dar aici în Luca 4 s-a împlinit. Dumnezeu veghează asupra Cuvântului Său și când se împlinește timpul, El împlinește tot ceea ce a făgăduit. *«Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea...»*. Isaia a prorocit în urmă cu șapte sute de ani, dar *«Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură pe care le-ați auzit»...*”.

Frați și surori, acum vine ceva deosebit de tot. Fiți cu toți foarte atenți! În versetul 22 este scris ceva minunat: „*Și toți Îl vorbeau de bine...*”. (toți erau de acord cu El – în lb. germană). Care este situația în seara aceasta? „*Și toți Îl vorbeau de bine...* și erau de acord cu El”. Peste toți a venit Duhul lui Dumnezeu, toți au primit descoperirea, toți erau de acord cu El că Scriptura s-a împlinit. Vă rog frumos în Numele Domnului, fiți și voi de acord cu fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu, spuneți «Da» și «Amin» fiecărui Cuvânt al lui Dumnezeu! De ce este scris aici? Pentru ca și noi să primim aceste cuvinte în inimile noastre. „*Și toți care Îl ascultau erau de acord cu El și se mirau de cuvintele pline de har care ieșeau din gura Lui*”.

Care este situația cu noi? În acel moment când noi suntem de acord cu Domnul atunci ne minunăm de aceste cuvinte pline de har, de descoperirea care ne este dăruită de Dumnezeu, prin harul Său. „*Toți erau de acord cu El*”. Aceasta este și starea noastră de astăzi. Noi cu toții suntem de acord cu Domnul și cu Cuvântul Lui și noi știm că făgăduințele pe care le-a dat Dumnezeu se împlinesc. De aceea trebuie să spunem că Domnul nostru a rostit cuvântul „Astăzi”, „Astăzi”. Nu este vorba despre ieri sau alaltăieri, ci este vorba despre „Astăzi”, despre Cuvântul pe care Dumnezeu ni l-a dăruit în acest timp și pentru acest timp. Eu sunt convins că noi cu toții suntem de acord, în adâncul inimii noastre, cu tot ceea ce a făgăduit Dumnezeu, cu toate făgăduințele Sale și cu tot ceea ce împlinește El în timpul nostru. În această legătură aparține și făgăduința lui Dumnezeu din prorocul Maleahi că El va trimite un proroc ca Ilie, înainte ca să vină

ziua aceea mare și înfricoșată în care cerurile vor trece cu trosnet. Doar acela care este de acord cu Domnul și cu Cuvântul lui Dumnezeu, doar aceuia i se va descoperi Cuvântul Său. Acela care nu este de acord cu Cuvântul, aceuia nu i se va descoperi; cu acești oameni ceva nu este în regulă. Acel om care nu este de acord cu Dumnezeu cu acel om ceva nu este în regulă. Dacă cu tine este totul în regulă în inima ta, atunci tu vei respecta totul și vei fi de acord cu tot ceea ce este scris în Cuvântul lui Dumnezeu și-i vei spune «Da» și «Amin».

În Exod 25 Domnul a dat o poruncă cum să se facă totul. Citim începând cu v. 16: „*Să pui în chivot mărturia („Legea” – lb. germ), pe care ți-o voi da. Să faci un capac al ispășirii de aur curat; lungimea lui să fie de doi coți și jumătate, și lățimea lui de un cot și jumătate*”. Să citesc mai departe? Este un lucru minunat! Dumnezeu a dat niște porunci corecte și niște măsuri exacte cât să fie lungimea și lățimea. El a dat și har acelora care trebuiau să execute acele lucruri, chiar și sfeșnicul de aur. Trebuie să vă închipuiți lucrul acesta: acolo este un bulgăre de aur, dintr-o bucată. Și dintr-un bulgăre de aur se face un sfeșnic cu șapte brațe. Cine a fost meșterul care să știe dinainte să facă aceasta? Dar când Dumnezeu dă o poruncă atunci El dăruiește harul Său și înțelepciunea ca porunca să poată fi dusă la îndeplinire. Așa a fost atunci și la fel rămâne până în ziua de azi. Citim vers. 19: „*Să faci un heruvim la un capăt și un heruvim la celălalt capăt; să faceți heruvimii aceștia ieșind din capacul ispășirii la cele două capete ale lui*”. Acum vine un lucru minunat. Capacul și cei doi heruvimi au fost făcuți dintr-o singură bucată de aur. Dumnezeu a dăruit har ca meșterul să poată face aceasta. Vers. 21: „*Să pui capacul ispășirii pe chivot, și în chivot să pui mărturia („Legea” – lb. germ) pe care ți-o voi da*”. Vers. 22: „*Acolo Mă voi întâlni cu tine...*”. Nu în alt loc! Vers. 22: „*Acolo Mă voi întâlni cu tine; și de la înălțimea capacului ispășirii, dintre cei doi heruvimi așezați pe chivotul mărturiei, îți voi da toate poruncile Mele pentru copiii lui Israel*”. Aici este descrisă rânduiala lui Dumnezeu în mod exact.

Marele preot trebuia să intre în Locul preasfânt o dată pe an cu sângele legământului ca să-l aducă jertfă. Și Mântuitorul nostru a

intrat o singură dată cu însuși Sângele Său sfânt în Locul preasfânt ceresc și l-a adus jertfă pe scaunul harului îndurării. Și Domnul vorbește din acest loc poporului Său, cetii răscumpărate prin Sângele Său. Mai întâi jertfa, apoi descoperirea și glasul Lui. La fel este situația noastră și noi trebuie s-o vestim în acest mod. Noi cu toții trebuie să avem trăirile noastre cu Dumnezeu. Nu putem trece prin Curtea de afară și prin Locul preasfânt fără să fi trăit ceea ce ne-a pregătit și dăruit Dumnezeu nouă, prin harul Său. Așa cum s-a întâmplat cu Moise, când Dumnezeu a hotărât foarte exact de unde va vorbi.

Cine a vorbit fratelui Branham din lumina supranaturală? Eu mi-am notat aceasta. De 1615 ori el a putut spune oamenilor din rândul de rugăciune AȘA VORBEȘTE DOMNUL și de fiecare dată s-a împlinit exact așa cum i-a arătat-o Domnul și vindecarea a avut loc. Este minunat că, în acest timp plin de rătăcirii, Dumnezeu ne-a dăruit harul Său ca să recunoaștem împlinirea istoriei Sale de mântuire și să avem parte de această împlinire și anume de ceea ce face Dumnezeu în timpul nostru.

În 24 iulie 1960 fratele Branham a vorbit despre tema: Dumnezeu își împlinește Cuvântul Său. Fratele Branham a fost călăuzit să vorbească despre Geneza 18, cum Domnul a stat cu spatele la cort. Fratele Branham, de asemenea, a întors spatele auditoriului și Dumnezeu i-a descoperit cine este, unde se află și cum este îmbrăcată o anumită persoană. Fratele Branham a putut descrie totul fără a privi acea persoană. El a spus că s-a întâmplat același lucru ca în timpul lui Avraam. În slujba Domnului nostru, de asemenea, s-a repetat această slujbă minunată.

Nu demult am spus-o și noi aici. Ce folos este să spui doar: „Așa cum a fost în timpul Sodomei și Gomorei tot așa va fi în timpul Fiului omului”? Dar ce s-a întâmplat înainte ca acești doi îngeri să meargă în Sodoma? Ce s-a întâmplat mai înainte? Mai înainte, Domnul l-a vizitat pe Avraam. Fratele Branham a subliniat acest lucru minunat: cei care erau cu Avraam nu erau în Sodoma, ci erau în afara Sodomei; pe aceștia i-a vizitat Domnul și lor li S-a descoperit. *„Atunci Domnul a zis: «Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac?...»”*.

După aceea cei doi îngeri s-au dus la Sodoma, dar Domnul S-a înălțat în cer și Avraam s-a întors acasă.

De ce reamintesc eu acest lucru? Fiindcă Dumnezeu ne-a dăruit harul minunat, nu doar ca să-l reamintim pe fratele Branham, ci noi să scoatem în evidență ceea ce a făcut Dumnezeu într-un mod supranatural. Aceasta nu a putut s-o facă un om, ci doar Duhul lui Dumnezeu care a venit peste el a putut s-o facă. La fel cum a putut să spună și Mântuitorul nostru: „*Duhul Domnului este peste Mine*” (Lc. 4:18). Doar dacă Duhul lui Dumnezeu este peste un om, doar atunci se împlinește ce i-a poruncit Dumnezeu.

Frați și surori, noi trebuie să luăm în serios lucrurile pe care le-am citit: „Toți aceia care L-au ascultat au fost de acord cu El”. Ești și tu de acord cu Domnul? A putut Dumnezeu să ți-o descopere și ție? Chivotul este deschis, Cuvântul a fost descoperit, cele șapte peceti au fost deschise și descoperite. Ce a putut să facă Dumnezeu mai mult decât a făcut deja? Eu sunt mulțumitor Domnului din toată inima pentru aceste lucruri. Cu câteva săptămâni înainte de deschiderea pecetilor am fost împreună cu fratele Branham; el m-a rugat pe mine, cel mai mic și mai neînsemnat, ca să mă duc în Los Angeles și să predic în locul lui. Închipuți-vă, vine un bărbat din Germania...Voi știți că Dumnezeu i-a arătat aceasta fratelui Branham și apoi el a avut încredere în mine ca eu să mă duc în Los Angeles și să vestesc Cuvântul lui Dumnezeu în locul lui în acea adunare. Demos Shakarian a aranjat acea adunare care a avut loc în Cafeteria Clifton. Eu nu mai fusesem până atunci în Los Angeles. Dumnezeu a dăruit mult har ca să cunosc slujba acestui bărbat al lui Dumnezeu care a fost trimis în timpul nostru. Eu l-am cunoscut pe acest trimis, am fost un martor ocular și Domnul Dumnezeu mi-a dăruit și harul Său ca să-l primesc, să-l accept. Acolo au existat mulți martori, dar ce au făcut acei martori? Ei l-au vorbit de rău. Dar este scris: „*Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, și din cuvintele tale vei fi osândit.*” (Mt. 12:37).

Haideți să facem un cuprins a ceea ce am vrut să spunem astăzi. Dumnezeu ne cheamă afară din toate popoarele, limbile și toate națiunile, El ne pune deoparte și ne ajută ca să nu ne mai atingem de nimic necurat astfel ca noi să fim spălați prin Sângele Mielului de

toate păcatele noastre, ca să-L putem primi pe Domnul și Mântuitorul nostru, căci așa este scris în Exod 12:13: „*Eu voi vedea sângele și voi trece* (ocrotitor) *pe lângă voi*”. Domnul nostru a intrat cu însuși Sângele Său în Locul preasfânt ceresc. Acum nu mai există nicio osândire pentru cei care sunt în Isus Hristos, ei sunt neprihăniți prin credința în lucrarea de mântuire desăvârșită a lui Dumnezeu.

Următorul pas este să credem fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu din toată inima noastră, să fim de acord cu el în inima noastră și să știm AȘA A VORBIT DUMNEZEU, așa este și așa va rămâne. După aceea noi vom face parte din rândul acelor care iubesc arătarea Lui fiindcă noi suntem pregătiți pentru această arătare. Aceasta este o nădejde vie în noi și noi putem spune: Vino în curând Doamne Isuse! Aceste trei lucruri să se împlinească cu noi: să iubim arătarea Lui; să așteptăm arătarea Lui și să fim gata ca să avem parte de revenirea Lui. Aceasta am spus-o în acest loc și o spun în Numele Domnului: toți aceia care cred cu adevărat să știe că Dumnezeu Își împlinește istoria Lui de mântuire și toate făgăduințele pe care El le-a dat; cele mai multe s-au împlinit deja, celelalte se mai împlinesc și noi cu toții vom avea parte de ceea ce va face Dumnezeu când Își va desăvârși lucrarea Lui. Și după aceea vom fi răpiți toți împreună. Acesta este un lucru minunat!

Cuvântul pe care l-am citit: „Care *m-a socotit vrednic de încredere și m-a pus în slujba Lui*, mi-a dat porunca” (1 Tim. 1:12). Deci, așa cum a putut Pavel să spună atunci, tot așa a putut s-o spună și s-o mărturisească și fratele Branham. Fratele Branham l-a descris pe Îngerul Domnului din cap până-n picioare, în toate detaliile, cum era desculț... Când Domnul l-a vizitat, îngerul i-a spus: „Eu am fost trimis din prezența Dumnezeului atotputernic ca să-ți dau această însărcinare”. De aceea noi suntem mulțumitori pentru că putem trăi în acest timp și Dumnezeu Se ocupă de noi. Fiți cinstiți, dacă Domnul ar fi revenit acum 40 de ani atunci mulți dintre noi n-ar fi fost de față; dacă ar fi venit în urmă cu 20 de ani atunci, de asemenea, mulți dintre noi n-ar fi răpiți. Dar Domnul va reveni la timpul Său hotărât; când ultimul chemat va intra, atunci se va împlini că trâmbița lui Dumnezeu va răsună și noi vom fi la Domnul. Vă rog frumos purtați aceste cuvinte în inimile voastre.

Dumnezeu ne-a dăruit harul Său, așa cum am spus-o duminica trecută în Zürich; Pavel a început fiecare scrisoare cu „Har și pace” și a încheiat scrisorile cu „Har și pace”. Despre „Har” putem citi în Apocalipsa 22 în ultimele două versete: *„Harul Domnului Isus Hristos să fie cu voi cu toți!”*. Harul ne-a fost dăruit. Nimeni nu a meritat nimic. Totul este bazat pe har. Este har că putem crede, este har că putem vedea totul împlinit și putem recunoaște: *„Când veți vedea aceste lucruri să știți că timpul este aproape”*. Dumnezeului nostru să-I fie adusă cinstea și închinarea noastră! Credeți fiecare Cuvânt, primiți-l și vă va fi descoperit prin harul lui Dumnezeu. La sfârșit, întreaga Biserică va fi înarmată, înzestrată cu toate darurile și slujbele pe care Dumnezeu le-a pus în Biserică Lui la început. Noi suntem într-o mare așteptare și-I mulțumim Domnului că El păzește asupra Cuvântului Său și va împlini tot ceea ce a făgăduit El. Dumnezeului nostru să-I fie adusă cinstea, lauda și închinarea, din toată inima noastră, în vecii vecilor! Amin.